

vel blive Spørgsmaal, om det i saa Fald ikke kunde være hensigtsmæssigt, at der indfattes en Rigsforstander. Dertil kommer, at selve Lovforslaget i Titlen og Overkriften netop taler om Regjeringens Forelse i Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse, ligesom dette sidste Udtryk just netop er det, der bruges i Grundloven. Der- som disse to Forslag vedtages, bliver altsaa Forholdet det, at der bestandig, naar Kongen reiser ud af Riget, indsettes en Rigsforstander, hvorimod det, naar han forlader Regjeringens Sæde, overlades til Omstændighederne, hvorvidt han i saa Tilfælde ønsker en Rigsforstander eller ikke. Det er en Selvfølge, at Beslutningen herom maa være tagen i Statsraadet og kontrasseret af vedkommende ansvarlige Minister; det have vi imidlertid troet, fulgte i den Grad af Forholdets Natur, at det ikke var nødvendigt at optage Noget udtrykkelig derom i Loven. Ændringsforslaget under Nr. 4 gaar ud paa at præcisere et Forslag, der oprindeligt var stillet af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein) til denne Behandling. Man har nemlig anset det for hensigtsmæssigt, at Reglerne om, hvorledes Valget af Rigsforstanderen træffes af den forenede Rigsdag, iforveien vare givne klart, saaledes at der ikke var Tale om Tvetydighed, naar der blev Spørgsmaal derom i Gjerningen. De Regler, der nu gives, ere af den Natur, at de affære al Tvist, og paa den anden Side ville de ikke være fremmede for dette Things Medlemmer, der ere fortrolige med dem fra forffjellige af de Valg, som foretages her i Salen. Hvad jeg har sagt om Ændringsforslaget under Nr. 4, gjælder ligeledes om Ændringsforslaget under Nr. 7. Forslaget under Nr. 5 slutter sig til de Bestemmelser, som i dette Lovforslag ere indbragte fra Landssthingsudvalgets Haand. Det var nemlig forudsat, at i det Tilfælde, at Thronfølgeren var bleven forbigaaet til Rigsforstandervalget paa Grund af Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse, og en af disse Hindringer derefter ophørte, skulde han overtage Regjeringens Forelse. Udvalget finder, at det er en fuldkommen rigtig Tanke. Paa den anden Side har man ment, at skjøndt der i Reglen ikke kunde være nogen Tvivl om, i hvilke Tilfælde disse forffjellige

Hindringer ophøre — har det f. Ex. været Fraværelse, saa er det klart, at denne Hindring ophører, naar han ellers kommer tilstede, har det været Umyndighed, saa er det klart, at denne Hindring ophører, naar Umyndighedsalderen naas — saa kan der dog, navnlig naar Hindringen har været Sygdom, muligen opstaa Tvivl, særligt hvis Sygdommen har været Sindsygd, om, hvorvidt den maatte være fjernet eller ikke, og man har derfor fundet det hensigtsmæssigt at optage Bestemmelser ogsaa for det Tilfælde, saaledes at det bliver Statsraadets Sag at afgjøre, hvorvidt der overhovedet er Grund til Tvivl eller ikke, hvorimod det bliver den forenede Rigsdags Sag at træffe den endelige Afgjørelse og sige, om Hindringen er tilstede endnu eller ikke. Forslaget under Nr. 6 slutter sig til det Forslag, der af mig personlig er stillet ved den standsede 2den Behandling. Grunden til, at dette Forslag fremkom, var den Tvivl, som Lovforslagets Form gav Anledning til. Tanken i Lovforslaget havde jeg ikke Noget at erindre imod, og Udvalget har ligeledes fundet det rigtigt, at Initiativet til den Bestemmelse, hvorom der er Tale, tages af Kongen; men derimod have vi fundet det mindre stemmende med Grundlovens Forskrifter, at dette Initiativ knyttedes til en Lovs Form, medens det aldeles utvivlsomt maatte kunne knyttes til en Beslutnings Form. Forslagene under Nr. 8 og 9 ere væsentligt Redaktionsændringer, der blot sigte til at gjøre den Tanke, der findes udtrykt paa begge de paagjældende Steder i Loven, tydeligere og mere fremtrædende. Forslaget under Nr. 10, der gaar ud paa, at ogsaa Rigsforstanderen skal høre til den evangelisk-lutheriske Folkekirke, er bygget paa den Forudsætning, at en saadan Rigsforstander undertiden vilde kunne komme til for et længere Tidsrum at føre Regjeringen og navnlig ogsaa let vil kunne komme til al udøve den højeste Umyndighed i Kirkens Anliggender, det, som man med et fremmed Ord pleier at betegne med, at han kan optræde som summus episcopus, og man har derfor fundet det hensigtsmæssigt at opstille den samme Fordring til ham som den, der i Grundloven stilles til Kongen, nemlig, at han skal høre til.